

anden Maade end i Fjor. Jeg skal ikke klage derover, for jeg klagede over Tallene i Fjor, og da de i Aar have bevæget sig i den Retning, jeg mener er den rigtige, kan jeg for saa vidt kun være tilfreds dermed. Derimod vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, hvorledes han kan faa de Tal, han opgiver fra Tyskland, til at passe. I Tyskland, sagde han i Fjor, var Skattebyrden 45 Kr. pr. Hoved, i Aar siger han, den er 54 Kr. Nu ved jeg ikke af, at den er stegen saa stærkt i den Tid, men det faar staa ved sit Værd. Men samtidig sagde den højtærede Finansminister i Fjor, at den var 12 pCt. af Nationalindkomsten, medens den i Aar skal være 11,2 pCt. Jeg forstaaer ikke, hvorledes Skattebyrden kan gaa op pr. Hoved og samtidig ned i Forhold til Nationalindkomsten, for en saa mægtig Forvandling er der formodentlig ikke foregaaet med Tysklands Nationalindkomst i Mellemtiden. Dette har nu maaske ikke saa megen praktisk Betydning. Derimod er der et andet Tal, som har en ikke ringe praktisk Betydning, i hvert Fald hvis vi ved praktisk Betydning forstaa agitatorisk Betydning. Det er det Tal, som angiver Skattebyrden i Frankrig, nemlig 17,5 pCt. af Nationalindkomsten. Det vilde være et udmærket Tal paa Vælgermøder. Tænk Dem det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) og den højtærede Konseilspræsident paa deres Felttog mod den franske Aand i Danmark drage ud i Landet og sige til Folk: Dernede i det radikale Frankrig med denne Aand, som vi bekæmpe, betaler man 17,5 pCt. af Nationalindkomsten i Skat. Jeg tror derfor, at der er Grund til et Øjeblik at overveje, om dette Tal ogsaa er rigtigt. Hvis det var rigtigt, vilde det — det vil jeg bede den højtærede Finansminister og andre ærede Medlemmer lægge Mærke til, naar de regne Tallene igennem — forudsætte, at Nationalindkomsten pr. Hoved i Øjeblikket skulde være betydelig ringere i Frankrig, end den er i Tyskland. Jeg ved ikke, om noget Medlem er saa vred paa Frankrig, at han tænker sig den Mulighed. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Finansminister ikke noget Øjeblik drømmer derom. Nej, Sagen er den, at alle Betragtninger over den franske Nationalindkomst i Virkeligheden ere fuldstændig hen i Vejret, fordi man der ikke har en Opgivelse af Indkomsten til Skattemyndighederne paa samme Maade, som man har den i andre Lande. Derfor faar man aldrig Tallene regnet ud paa samme Maade som i andre Lande. Man har i Frankrig ikke andet at holde sig til end nogle Nationaløkonomers Gætninger. Og

de ere adskillige Aar gamle, de allerfleste forældede. De skifte i allerhøjeste Grad. En regner med 20 Milliarder, en anden med 30. Ved det Tal, her er opgivet, er man, saa vidt jeg kan forstaa, gaaet ud fra 24 Milliarder. Hvis man i Stedet sætter 30 Milliarder, vil man komme til 14 i Stedet for de 17,5 pCt., og de 30 Milliarder skulde jeg tro i Virkeligheden snarest er for lavt. Hvis man havde en lignende Beregningsmaade i Frankrig som i andre Lande, vilde det vise sig der som næsten over alt, saa snart man kom Indkomsterne ind paa Livet, som det sker gennem Opgivelserne af disse Indkomster, at man var gaaet ud fra alt for lavt et Tal i Forvejen.

Men saa er der et andet Punkt, og det er Hovedpunktet i den højtærede Finansministers Fremstilling. Det er Forholdet mellem de direkte og indirekte Skatter. Der gav den højtærede Minister os en hel Tabel, og i denne Tabel var der navnlig nogle Tal, som rent øjeblikkelig gjorde Indtryk, paa mig i hvert Fald, af at være mærkværdige. Jeg tillod mig derfor en Afbrydelse overfor den højtærede Minister, hvad nogle Medlemmer maaske tog mig ilde op. Jeg synes nu imidlertid, at naar man hører forkerte Tal, er det altid rarest at afbryde med det samme, for at der kan blive Lejlighed til at faa dem rettet, hvad enten det nu er en Fortalelse eller en virkelig Fejl. Afbrydelsen virkede saaledes, at den højtærede Minister gik Tabellen nærmere igennem den følgende Dag, men desværre rettedes ikke den Fejl, som det for mig havde mest Interesse at faa rettet. Det drejer sig her om Angivelsen af den direkte Skats Beløb i England. Jeg ser bort fra den Strid, som vil være mellem den højtærede Finansminister og mig om, hvordan man skal regne Arveafgiften, og jeg regner ligesom den højtærede Finansminister kun Indkomstskatten og nogle smaa Ejendomsskatter, som de have i England, til de direkte Skatter. Jeg ser da paa de Tal, som den højtærede Finansminister har opgivet. De lyde paa, at i England er de direkte Skatter 13,1 pCt. af hele Skattebyrden, idet han udenfor Skattebyrden holder Indtægter ved Postvæsenet, Indtægt af Suez-Kanal-Aktier, af Krondomæner og forskellige andre Indtægter af den Slags. Tallet forbløffede mig, jeg spurgte mig selv: Hvordan kan det forholde sig? Jeg kunde ikke rigtig finde nogen Forklaring af det, og saa gav jeg mig til at søge i de forskellige Budgetter for at se, hvorledes det forholdt sig. Jeg kunde ikke noget Sted finde et Tal, der nogenlunde kunde svare til de 13,1 pCt.